

ἄλουστος ἐπίθ. ἄλουτος Κύπρ. Πόντ. ἄλουστος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ἄλουστους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄλ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάλουστος Κρήτ. κ. ἄ. ἀνάλουστους Θεσσ. ἀνέλ'στους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄλουγος Πελοπν. (Αἴγ. κ. ἄ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀνάλουγος Πελοπν. (Κόρινθ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄλουστος. Τὸ ἄλουτος καὶ ἀρχ. Τὸ ἀνάλουγος καὶ μεσν. Πβ. Γεωργηλ. Θανατ. Ρόδ. στ. 390 (ἐκδ. Wagner σ. 44) «ἄπλυτος καὶ ἀνάλουστος, κακὰ κυβερνημένος».

Ὁ μὴ λουσθεὶς ἐνθ' ἄν.: Εἶμαι ἄλουστος. Ἐχω ἄλουστο τὸ κεφάλι μου κοιν. Ἐχει ἕναν χρόνον ποῦ εἶναι ἄλουτος Κύπρ. Ἄλουστον ἐν' τὸ μωρὸν Τραπ. Εἶμι ἀνέλ'στους ἀκόμα Αἰτωλ. || Παροιμ.

Ἦσαν οἱ ἄπλυτοι νερόν κ' οἱ ἄλουστοι σαπούνια κ' ἦσαν κ' οἱ ἀξυπόλυτοι παπούτσι με τοῖς μύτες Λιβύσσ. || Ἄσμ.

Σ τὸ ῥημασμένον τὸ ἡμφίον θὰ πὰ' νὰ χτίσω κιούμπια γιὰ νὰ ξεστρέψω τὸ νερὸ μπρὸς 'ς τὴν ἀγιά-Μαρίνα γιὰ νὰ λουστούν οἱ ἄλουστες, νὰ πιοῦν οἱ διψασμένες Μεγίστ.

ἀλουστράριστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λουστράριστος <λουστράρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ μὴ λουστραρισθεὶς, ὁ μὴ στιλβωθείς με λοῦστρο, ἀστιλβωτός: Καρέκλα - ντουλάπα ἀλουστράριστη. Τραπεζὶ ἀλουστράριστο. Συνών. ἀβεργίκωτος.

ἀλούφαχτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. ἀλούφαστος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λούφαχτος <λουφάζω.

Ὁ μὴ σιγήσας, ἀκαθησύχαστος, ἀκαταπράυντος.

ἀλπακαδένιος ἐπίθ. σύνηθ. ἀρπαγαδένιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλπακάς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλπακάδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἀλπακά κατεσκευασμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀρπαγαδένιος σάκκος Ἀπύρανθ. Ἀρπαγαδένη ποδὶς αὐτόθ. Ἀρπαγαδένιο φουστάνι αὐτόθ.

ἀλπακάς ὁ, σύνηθ. ἀλπαγᾶς Ἀθῆν. ἀλπακας Πελοπν. (Κορινθ.) ἀρπακας Ζάκ. ἀρπάγα ἢ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *alpaca*.

Εἶδος λεπτοῦ μαλλίνου ὑφάσματος σύνηθ.: Φόρεμα ἀπὸ ἀλπαγᾶ σύνηθ. || Ἄσμ.

Στολίζει' ἡ μελαχρινὴ | μετ' ἡ μεσοῦλλα τὴ λειανή,
ἄχ, καὶ πάει 'ς τὸ πανηγύρι | μάλαμα καὶ τζοβαῖρι,
βάζει τὸν πρῶτον ἀλπακα, | τρελλαίνει γέροντας καὶ παιδιὰ Κορινθ.

ἀλταῖδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρταῖδος Κύνθ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alto* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖδος, περὶ ἧς ἰδ. -αῖτος.

Ὑψηλός, συνήθως ἐν χρήσει τὸ οὐδ. μετὰ τοῦ οὐσ. δίχτυ: Ἀρταῖδο-δίχτυ (τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐξήκοντα μάτια). Συνών. ἐξηντάρει, Πβ. ἄλτο.

ἀλταία ἡ, σύνηθ. ἀλταία Πελοπν. (Δημησιάν.)

Τὸ Λατιν. *althaea*, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. Ἑλλην. ἀλθαία.

Φυτὰ τοῦ γένους τῆς ἀλθαίας (*althaea*) τῆς τάξεως τῶν μαλαχιδῶν (*malvaceae*) 1) Ἀλθαία ἡ ροδόδης (*althaea rosea*) Κέρκ. Συνών. *δενδρομόλοχα*, *νερομόλοχα*. 2) Ἀλθαία ἡ φαρμακευτικὴ (*althaea officinalis*) καὶ τὸ φάρμακον ρίζα ἀλθαίας (*radix althaeae*) κοιν. [**]

ἀλταμάρω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alto mare*.

1) Κινεῖμαι, κλυδωνίζομαι χωρὶς νὰ προχωρῶ, ἐπὶ πλοίου: Τὸ καράβι ἀλταμάρει (τοῦτο συμβαίνει τὴν ἐπομένην τῆς πνοῆς σφοδρὸν ἀνέμου, ὅτε σχηματίζονται κύματα μεγάλα χωρὶς νὰ πνέῃ ἄνεμος). 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, βαδίζω βραδέως, ἀλλὰ μετὰ ζωηρῶν κινήσεων.

ἀλτάνα ἡ, Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Οἰν. κ. ἄ.) Σῦρ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,122 —Λεξ. Βλαστ. ἀλιτάνα Θήρ. Κάσ. Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. Σίκιν. ἀλετάνα Κάρπ. ἀρτάνα Ἀστυπ. Ζάκ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Κῶς Λέρ. Ρόδ. Τήλ. Χίος —Λεξ. Βλαστ.

Τὸ Ἰταλ. *altana*. Ἡ λ. ὡς καὶ ὁ τύπ. ἀρτάνα καὶ παρὰ Σομ.

1) Εἶδος ἡλιακοῦ, ἐξώστου, χρησιμεύοντος ὡς ἀνθοκομεῖον Κρήτ. Νάξ. 2) Κηπάριον παρὰ τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας περιφραγμένον διὰ τοιχίσκων πρὸς ἀνθοκομίαν χρησίμον Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κάρπ. Κάσ. Πελοπν. Σίκιν. Σῦρ. Τήλ. —ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Οἱ βασιλικοὶ μετὰ τοὺς χιλιεχρόνους μενεξέδες, ποῦ στόλιζαν ἀραδαριὰ τὰς ἀλτάνες καὶ τὰ πεζούλ्लια τῆς, ἐμοσχοβολίζαν τὸν ἀέρα ΚΚρυστάλλ. || Ἄσμ.

Καὶ κόβγει μῆλο τῆς φιλιᾶς, κυώνι τῆς ἀάπης,
καὶ κόβγει κιτροβάραμον ἀπὸ τὴν ἀλετάναν Κάρπ.

Βασιλικὴ πλατύφυλλε κί ἀπὸ τὴν ἀλιτάνα,
θαρῶ πῶς δὲ σὲ γέννησε 'ς τὸν κόσμον ἄλλη μάννα
(πρὸς νέαν ἀγαπωμένην) Κάσ.

Περιβόλι μ' οὐργουμένον, | μαργαριταρουσαρμένον,
ἔχεις γύρον γύρον ἀλτάνις | καὶ 'ς τὴ μέση μαντζουράνις

Αἰν. β) Πρασιά Πελοπν. (Οἰν.) 3) Κατασκευάσμα ἐκ πλακῶν ἢ σανίδων ὁμοιον πρὸς κιβώτιον ἀνοικτὸν κατὰ τὴν μίαν πλευρὰν καὶ προσηρτημένον ἐξωθεν τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας χρησίμον πρὸς φυτεῖαν ἀνθέων Χίος. 4) Δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φυτεύουν ἄνθη Ζάκ. Κεφαλλ. Κῶς. Συνών. γλάστρα. 5) Πληθ. ἀρτάνες, ἐν τῇ παιδιᾷ πετροχάλικος ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ παίκτης ρίπτει τὸ ἐν λιθάριον ὑψηλά, ἀφίνει ἐν τῷ μεταξὺ τὰ τέσσαρα κάτω καὶ συλλαμβάνει τὸ πίπτον, ἔπειτα δὲ πάλιν ρίπτει αὐτὸ ὑψηλὰ καὶ λαμβάνει τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσπαθῶν συγχρόνως νὰ συλλάβῃ τὸ πίπτον Κεφαλλ. Συνών. τέσσερα (ἰδ. τέσσερεις).

Ἡ λ. ὡς κύριον ὄν. πολλαχ.

ἀλτανάκι τό, ἀμάρτ. ἀλιτανάκι Θήρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλτάνα.

Κηπάριον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας.

άλτανεύω ἀμάρτ. ἀλιτανεύω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλτάνα.

Κηπεύω, φυτεύω εἰς τὴν ἀλτάναν. Συνών. ἀλτανίζω.

